

“... ако притежаваме толкова обич, колкото и съмнения...”

Коледата отново събра училището “Кирил и Методий”, детската градина “Зайченцето бяло” и гостите им в студа на бляскавия Париж, под уютното си покривало от магия и вълшебство, музика, думи, радост и усмивки, в нашето си посолство. То много отдавна вече е малко на площ за голямото ни училище, но пък ни посреща с топлията. И, както каза господин Гутев в поздрава си към нас: “Радвам се, че сте толкова много, че дори достатъчно столове не намерихме, но това показва големия интерес...”

Уж всеки празник е подобен на предходния и девет години по-късно знаем точно какво и как ще се случи. . . а винаги сме очаровани. Понякога повече. И винаги има нещо, което не е съвсем както трябва, най-често озвучаването или движението на децата, или и двете. Правили сме концертите си на невероятни места, в църкви, в големи зали, но никога не сме го успявали напълно.

Тази година тържеството докосна, дори се превърна в съвършенството. Освен своите възторжени мисли, чух много други родители да казват това, което настойчиво ме беше завладяло. Това беше най-красивият ни коледен празник! С най-интересната и оригинална програма, с най-пълното участие на всички групи и класове, с най-доброто възможно озвучаване, с най-стройната организация за влизане-излизане от “сцената”, с наистина пеещи деца, при това прекрасно, без поддържащ запис и, за пръв път, с озвучаване на залите преди и след програмата. Тогава звучаха любими български песни на любими български групи и певци от нашите детски и младежки години, а родителите несъзнателно или съзнателно тихичко им припяваха.

А трапезата. . . е винаги по-богата, по-красива и по-вкусна.

Разказаха ни за коледни обичаи от други страни, докато Николета свиреше на рояла “Тиха нощ”. Ожени се песен за снежинките с нямашото равно по умиление появяване на мъничетата в ефирен, нежен, снежинков танц.

Тромпетът на Амори, с “When the Saints Go Marching In” се съчета изненадващо с коледарска сцена и разказ за традицията на Бъдни вечер.

Имаше сурвакари, чиито стихчета, бяха чудесни попадения и предизвикаха много смях.

От очарование до възторг, аз преминах през цялата вселена на радостта и благодарността да съм била там, да съм видяла и да съм споделила този благословен отрязък от време. Който прелетя сякаш за секунда. Мисля, че всички го изживяхме така. Благодарим ви, учителки, за тези безценни мигове! Благодарим на всички, които сбъднаха това вълшебство, те ще се познаят!

Пред погледа ми мина нещо, чийто автор не открих, може би съвременно народно творчество, но пък изрази точно усещането, което ми оставя:

*“Ако бъдем хора, вместо победители,
Ако бъдем честни, вместо безразлични,
ако сме толкова сърдечни, колкото интелигентни,
ако притежаваме толкова обич, колкото и съмнения,
ако бъдем щастливи, вместо прави,
то може би сме. . . добри хора.”*

*На всички желаем уютна, щастлива и красива Коледата и здрава и успешна Нова Година!
Училище, на теб желаем много ученици, отговорни родители, добър екип учители и по-спокойно материално положение. Останалото е наша грижа.*

И нека бъдем добри хора!

ПП Накрая се случи така, че когато се събрахме почти спонтанно за снимка с дядо Коледата - учителки, управителен и родителски съвет, зазвуча песента “Клетва”... попяхме, поревахме и се заклехме. Отново и отново :)

*14 декември 2014 година, Париж
Боряна Евтимова,
асоциация “Български език - език европейски”*

www.languebulgare.fr

